

Arrest

nr. 68 336 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Met betrekking tot S.A.(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Armeense origine te zijn. Tot 1998 verbleef u in Armenië waarna u tot uw vertrek naar België in de Russische Federatie verbleef. U heeft Armenië verlaten om in de Russische Federatie te gaan werken. Tot u in 2006 Russisch staatsburger werd, verbleef u

afwisselend legaal en illegaal in de Russische Federatie. U verklaart de Russische Federatie te hebben verlaten omwille van de problemen die u heeft gekend omdat u niet van Russische origine bent.

U verzamelde metaal in de straten. Russische jongeren verplichtten u een groot deel van de opbrengst hiervan aan hen af te staan. Hierdoor werd u gedwongen te stoppen met dit werk. De laatste 3 à 4 jaren voor uw vertrek werkte u bij een vriend in Volzski die zich bezig hield met het bouwen en renoveren van gebouwen. Toen u er werkte, kwamen Russen vaak naar uw baas om uw loon te innen. Ook werd u 5 keer minder betaald dan personen van Russische origine voor hetzelfde werk en werd uw loon regelmatig niet betaald. Ook werd u er ten onrechte beschuldigd van het leveren van slechte kwaliteit.

Uw zoon, N.S.(...), werd in de crèche vernederd waardoor zijn psychische toestand verslechterd is. Andere kinderen spuwden er op uw zoon en uw zoon kwam vaak wenend van de crèche naar huis. Uw zoon mocht enkel naar school indien u linoleum voor de school zou kopen. Andere ouders dienden dergelijke zaken niet te kopen.

Tijdens uw verblijf in de Russische Federatie werd u door Russen omwille van uw Armeense origine als negatief aanzien. Zo werd u in de winkel slecht behandeld. Meer bepaald werden de goederen die u kocht naar u gegoid en werd er niet op een beleefde manier met u gesproken. Toen u op de markt groenten aan het verkopen was, werden één keer alle niet-Russen, waaronder u, door Russen geslagen. Ook konden jullie op feestdagen jullie woning niet verlaten.

Op 12 of 13 december 2010 werd u rond 4 à 5 uur 's avonds buiten naast uw woonplaats aangevallen door 3 skinheads. Vermoedelijk hadden ze gehoord dat u met iemand per gsm in het Armeens aan het praten was. U werd er geslagen en uitgescholden. Toen de politie arriveerde, zijn ze weggegaan. De politie stelde u voor niet naar het ziekenhuis te gaan gezien het geen zin had. Ook een klacht kon volgens de politie niets opbrengen. U heeft geen klacht hieromtrent ingediend bij de politie. Op 3 februari 2011 heeft u omwille van de opgelopen verwondingen tijdens de aanval in december 2010 een medisch expertise laten uitvoeren.

Op 4 februari 2011 werd uw vrouw, S.S.(...) (O.V. (...)), in de gang van het gebouw waar jullie verbleven door 2 personen aangevallen en probeerden ze uw vrouw te verkrachten. Een oude buurvrouw, oma S.(...) genaamd, schoot uw vrouw te hulp en dreigde ermee de politie te bellen. Vervolgens zijn ze weggegaan. Toen ze weggingen, vertelden ze uw vrouw dat dit niet de laatste keer zou zijn.

Vervolgens hebben jullie jullie appartement in Olomoutskaia, in de stad Volzski, verlaten en zijn jullie naar het eiland Zeljonnij vertrokken. Eén dag later vervoegde uw zoon jullie in Zeljonnij. U verbleef er tot 28 februari 2011.

Op 28 februari 2010 vertrok u samen met uw vrouw en zoon van dit eiland en bent u vervolgens via Oekraïne naar België gereisd. Op 4 maart 2011 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. U vreest in uw land dat u nooit met rust zult gelaten worden door skinheads. U vreest dat er nergens in de Russische Federatie een plaats is waar geen skinheads zijn. U vreest voor het leven van uw kind. De toekomst van uw kind is in het gevaar gezien hij in de crèche reeds werd vernederd.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van uw Russisch intern paspoort, een faxkopie van uw rijbewijs, een faxkopie van de geboorteakte van uw zoon N.S.(...), een faxkopie van uw huwelijksakte, een faxkopie van een bewijs van de Russische nationaliteit van uw zoon, een medisch attest dd. 03.02.2011 en een doorverwijzing naar een specialist dd. 06.05.2011.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de Russische autoriteiten. Zowel na de aanval op u in december 2010 als na de poging tot verkrachting van uw vrouw op 4 februari 2011 heeft u geen klacht ingediend bij de politie. Toen de politie na de aanval op u in december 2010 ter plaatse kwam, zei de politie u dat een klacht niets kon opbrengen (CGVS, p. 12). Ook stelt u in december 2010 geen klacht te hebben ingediend omdat u de skinheads niet kon beschrijven (CGVS, p. 12). Wat betreft de agressie van 4 februari 2011 stelde u dat u geen klacht had ingediend omdat uw schoonmoeder u dit had afgeraden (CGVS, p. 14). Dit zijn geen afdoende verklaringen om geen enkele poging ondernomen te hebben om bescherming te zoeken bij de autoriteiten. Gezien de vaststelling dat u in de Russische Federatie nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, 3.8 en gehoorverslag CGVS), kan immers

redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een poging zou ondernomen hebben om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van uw land. Voorts dient opgemerkt te worden dat u ook geen enkele poging heeft ondernomen om zich bij een advocaat of een ngo te informeren betreffende de mogelijke stappen die ondernomen konden worden in verband met uw problemen (CGVS, p. 16). Uit televisie uitzendingen heeft u afgeleid dat de politie de skinheads verdedigt (CGVS, p. 12). Echter, in deze uitzendingen wordt nergens gesteld dat de politie niet optreedt tegen skinheads (CGVS, p. 12).

Daarenboven, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat, ofschoon de Russische autoriteiten niet altijd efficiënt optreden ten aanzien van daders van etnisch geïnspireerd geweld, niettemin meerdere veroordelingen zijn uitgesproken jegens dergelijke daders, en dat de situatie wordt opgevolgd door mensenrechtenorganisaties. U uitte verder het vermoeden dat de skinheads uw vrouw hebben proberen te verkrachten omdat u een medisch expertise heeft laten uitvoeren betreffende de opgelopen verwondingen na de aanval op u in december 2010 (CGVS, p. 10 & 14). Echter, u verklaarde zelf dat dit louter een vermoeden is dat u geenszins kunt staven (CGVS, p. 14). Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen over de uitspraken van de aanranders van uw vrouw jegens haar dat deze daad voor hun te maken had met de door u gevraagde medische expertise. Ook blijkt nergens uit het gehoorverslag van uw vrouw, S.S.(...) (O.V. (...)) dat het laten uitvoeren van de medische expertise de oorzaak is van de poging tot verkrachting van uw vrouw (CGVS S.S.(...) (O.V. (...)), p. 9-11). Bijgevolg mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u een poging zou ondernemen om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van uw land.

Bovendien dient gewezen te worden op tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende het tijdstip waarop uw zoon jullie vervoegde op het onderduikadres in Zeljonij waar u en uw vrouw sinds 4 februari 2011 verbleven. Immers, u verklaart dat uw zoon de volgende dag door uw schoonmoeder naar Zeljonij werd gebracht (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen stelt dat jullie zoon enkele dagen na jullie aankomst in Zeljonij is aangekomen (CGVS vrouw, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat ze het niet meer weet, dat ze waarschijnlijk fout is en dat ze last heeft van zenuwen (CGVS vrouw, p. 10). Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, er kan van jullie verwacht worden dat jullie omtrent dergelijk essentieel feit in jullie asielrelaas consistente verklaringen afleggen. Bovendien hebben u en uw vrouw geen tastbare bewijzen die bovenstaande tegenstrijdige verklaringen kunnen weerleggen. Bovenstaande tegenstrijdigheid doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen volgens dewelke u bent ondergedoken in de Russische Federatie. Bijgevolg doet deze vaststelling afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde ernst van de vrees die de vermeende aanleiding was om te gaan onderduiken.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u uw vluchtroute van de Russische Federatie naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaart u met uw vrouw en zoon per auto van Zeljonij via Oekraïne naar België gereisd te hebben (CGVS, p. 8). U zat op een passagiersplaats achteraan in de auto (CGVS, p. 8). U weet niet welke reisdocumenten voor u gebruikt werden gedurende de reis (CGVS, p. 7). Uw Russisch intern paspoort en reispaspoort werd door de smokkelaar ingehouden, maar u weet niet waarom (CGVS, p. 6 & 8). U weet niet of u een grenspost gepasseerd bent (CGVS, p. 8). Ook weet u niet welke landen u van Oekraïne tot België bent gepasseerd (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Vooreerst is het niet aannemelijk dat u geen enkel idee heeft welke landen u van Oekraïne naar België bent gepasseerd (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kunt geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van welke reisdocumenten voor u werden gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovenstaande vaststellingen brengen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Wat de overige door u gekende problemen sinds 2001-2002 in de Russische Federatie betreft – meer bepaald werd u gedwongen met uw werk te stoppen omwille van afpersing, werd u niet betaald voor het

geleverde werk, werd u scheef bekeken, werd u slecht behandeld in de winkel en werd u één keer op de markt geslagen omwille van uw Armeense origine (CGVS, p. 10, 11 & 15) - dient opgemerkt te worden dat ze niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, u stelt zelf dat bovenstaande problemen slechts kleine problemen waren (CGVS, p. 15). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat bovenstaande problemen u er niet van weerhouden hebben om het Russisch staatsburgerschap aan te vragen en te verkrijgen in 2006 (CGVS, p. 3). Bovendien heeft u pas na de poging tot verkrachting van uw vrouw op 4 februari 2011 besloten om de Russische Federatie te verlaten (CGVS, p. 10).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft van de psychische problemen die uw zoon door de door u verklaarde problemen heeft gekend (CGVS, p. 10 & 11).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw Russisch intern paspoort, de faxkopie van uw rijbewijs, de faxkopie van de geboorteakte van uw zoon N.S.(...), de faxkopie van uw huwelijksakte en de faxkopie van een bewijs van de Russische nationaliteit van uw zoon bevatten enkel informatie over uw identiteit en de identiteit van uw gezin. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het door u neergelegde medisch attest dd. 03.02.2011 bevat informatie over de door u verklaarde medische klachten - meer bepaald rugpijn en blaasproblemen (CGVS, p. 13) - en oorzaak van deze klachten - in casu de aanval op u in december 2010. Ook de conclusie van de arts na het onderzoek wordt vermeld. Gezien dit medisch attest zich baseert op uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw klacht, kan dit medisch attest de door u verklaarde problemen niet aantonen. De doorverwijzing naar een specialist dd. 03.02.2011 stelt enkel dat u doorverwezen wordt betreffende letsels. Doch bevat de doorverwijzing geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Met betrekking tot S.S.(...)

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van gemengde origine te zijn. Meer bepaald bent u half Tartaar, half Russisch. Op 28 februari 2011 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 4 maart 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, A.S.(...) (O.V. (...)), werden aangehaald. Omwille van het feit dat u als Russische vrouw getrouwd bent met uw man die van Kaukasische - meer bepaald van Armeense - origine is, heeft u volgende problemen gekend. U werd vaak bedreigd. Net als uw man stelt u dat in de crèche niemand met uw zoon N.S.(...) wilde spelen. Uw zoon werd tevens uitgescholden en wilde niet meer naar de crèche. Op 4 februari 2011 werd u bijna verkracht in de gang van het appartementsgebouw waar u en uw gezin verbleven.

U bent in het bezit van een kopie van de eerste pagina van uw Russisch intern paspoort en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

U verklaart dat u uw asielaanvraag baseert op die van uw echtgenoot, A.S.(...) (O.V. (...)), (CGVS, p. 10). De door u gekende problemen zijn veroorzaakt door het feit dat u getrouwd bent met uw man die van Kaukasische - meer bepaald van Armeense - origine is (CGVS, p. 9 & 10).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, A.S.(...) (O.V. (...)), de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Immers, de kopie van de eerste pagina van uw Russisch intern paspoort en de kopie van uw geboortakte bevatten louter informatie betreffende uw identiteit. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verder beroepen verzoekers zich op de schending van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 2 mei 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens en/of Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr.

172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

Verzoekers stellen dat hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Het relaas van verzoekers is gebaseerd op verregaande discriminatie en racisme omwille van de Kaukasische afkomst van verzoeker. Zij hebben de Russische Federatie (hierna: RF) verlaten omdat een normaal en menswaardig leven daar voor hen onmogelijk was. Verzoekers menen dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 mei 2011 op een concrete wijze hebben uiteengezet hoe zij in hun land van herkomst door de etnische Russische bevolking als minderwaardig worden beschouwd. Verzoekers herhalen dat zij tijdens hun verhoor een aantal specifieke gebeurtenissen hebben beschreven waaruit blijkt dat zij wel degelijk persoonlijk het slachtoffer zijn geworden van discriminatie en bedreigingen. Verzoekers geven vervolgens enkele redenen waarom de motieven van de bestreden beslissingen niet voldoende zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekers zich grotendeels beperken tot het louter herhalen van hun asielmotieven. Dit is niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekers moeten de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten weerleggen. *In casu* slagen verzoekers hier niet in.

Ten eerste stellen verzoekers dat hun problemen ten onrechte worden geringschat. Verzoeker wordt gezien als tweederangsburger in de RF en hij en zijn gezin hadden er een uitzichtloos bestaan. Er wordt hen verweten dat zij niet voldoende stappen hebben ondernomen om bescherming te krijgen bij de plaatselijke autoriteiten. Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal te algemeen en theoretisch beoordeelt en onvoldoende rekening houdt met de toestand ter plaatse. Verzoekers vinden dat de commissaris-generaal bij de analyse van hun verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in het nadeel van verzoekers. Verzoekers menen dat hieruit blijkt dat de commissaris-generaal geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Verzoekers citeren dan uit het "*US Country Report*

Rusland", waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van discriminatie en dat daders van racistisch geweld niet altijd vervolgd, laat staan berecht worden.

Verzoekers stellen verder dat het niet opgaat in de bestreden beslissingen te verwijzen naar algemene informatie die zegt dat er sporadisch initiatieven worden ondernomen om de problemen van niet-etnische Russen te verhelpen. Verzoekers menen dat uit deze informatie net blijkt dat de genomen initiatieven te beperkt zijn en geenszins een daadkrachtig antwoord bieden.

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers in de RF nooit problemen hebben gekend met de autoriteiten. Zij hebben dan ook geen reden om geen beroep te doen op deze autoriteiten om bescherming te bekomen, en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen enkele poging gedaan hebben om bescherming te verkrijgen. Zij hebben verder ook geen contact opgenomen met een advocaat of NGO om zich te informeren rond de mogelijke stappen die zij zouden kunnen nemen in verband met hun problemen. Aangezien internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden bij gebrek aan de mogelijkheid tot het verkrijgen van interne bescherming maken verzoekers niet aannemelijk dat zij de hoedanigheid van vluchteling hebben. De door de commissaris-generaal voorgelegde informatie wijst erop dat er niet altijd krachtdadig opgetreden wordt, maar *in casu* hadden verzoekers bescherming kunnen vragen vooraleer zij het land verlieten.

Verweerder wijst erop dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratieve dossier. Elke asielaanvraag wordt individueel benaderd. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de commissaris-generaal.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene mensenrechtenrapporten. De loutere verwijzing naar of neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Ten tweede stelt de commissaris-generaal de oprechtheid van verzoekers verklaringen in vraag wegens een tegenstrijdigheid. Het gaat hier om één enkel onderdeel, en verzoekers zijn dan ook van mening dat dit motief niet kan weerhouden worden. Zij vinden dat dit niet aanzien kan worden als een dermate belangrijk onderdeel van verzoekers verklaringen. Verder heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen waar verzoekers mee te maken hadden in de RF. Verzoekers stellen dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoekers verwijzen hier naar het gehoorverslag van verzoekster op p. 9.

Verzoekers erkennen in hun verzoekschrift dus dat er een tegenstrijdigheid was tussen de door hen afgelegde verklaringen, maar zij minimaliseren deze tegenstrijdigheid en stellen dat deze niet tot de kern van hun relaas behoort. Het louter verwijzen naar eventuele psychische stoornissen als gevolg van traumatische ervaringen is niet voldoende om de aangehaalde tegenstrijdige verklaringen te weerleggen. Het is verder ook zo dat de bestreden beslissingen niet louter steunen op deze ene tegenstrijdigheid, maar op een geheel van motieven die hun oorsprong vinden in het administratief dossier. De aangehaalde tegenstrijdigheid is geen doorslaggevend motief dat de kern van het asielaanvraag raakt.

De bestreden beslissingen wijzen er ook op dat de door verzoeker aangehaalde discriminatie hem niet verhinderde de Russische nationaliteit aan te vragen en te verkrijgen en dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs heeft van de psychische problemen die zijn zoon door de door hem verklaarde problemen heeft gekend (CGVS, p. 10 & 11).

Ten derde zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hun vluchtroute ongeloofwaardig is. Verzoekers stellen dat hun vluchtroute, waarbij zij met behulp van een smokkelaar vanuit Zeljonij per auto via Oekraïne naar België reisden, in ieder geval niet uitgesloten is.

Zij zijn van mening dat aangezien de door hun aangehaalde vluchtroute niet onmogelijk is, zij minstens het voordeel van de twijfel zouden moeten krijgen.

Uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er strenge persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden bij de binnenkomst van Europa. Verweerder stelt dan ook terecht dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekers zulke beperkte informatie kunnen geven over hoe zij van RF naar België gereisd zijn. Het feit dat zij met de hulp van een smokkelaar de grenzen overgestoken zijn volstaat dan ook niet om deze onwetendheid te weerleggen. Zeker gezien het risico op sancties voor deze smokkelaar is het niet aannemelijk dat deze zijn klanten absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de gebruikte documenten of de gevolgde reisweg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekers de door hun gebruikte documenten bewust achterhouden om de daarin vervatte informatie met betrekking tot eventuele verkregen visa verborgen te houden. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Verzoekers halen ten slotte het artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet aan en stellen dat zij vrezende bij terugkeer naar de RF slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. De commissaris-generaal schendt hier volgens verzoekers het redelijkheidsbeginsel omdat de feitelijke gegevens die in het administratief dossier voorhanden zijn onverenigbaar zijn met de bestreden beslissingen.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS